

203 Trista

Estic trista. Fa mesos que no em sento bé. La tristesa és com una paparra enganxada, i em canvia les relacions, la manera de ser jo mateixa. Em corseca. M'espanta veure com tota la realitat es va deformant cap a aquest pou fosc, les amigues queden desconcertades de les meves respostes, s'allunyen de mi per no quedar-hi atrapades, i jo també prefereixo la soledat. Sóc creient, tinc fe, i Déu sembla inert en aquests moments... No tinc esma ni per demanar ajuda! Jesús, pots tenir misericòrdia d'aquesta petita criatura?

Avui eres amb mi! Has arribat per sorpresa: aquella amiga ha demanat anar a prendre alguna cosa i he dit que sí. Hem anat en un racó invisible, i m'he desfogat. Ho he dit tot, he plorat, no sabia què d'altre Déu de tot això?" Ella em mirava entenedrida... no oblidaré aquells ulls penetrants, aquell silenci de cèl·lula la meua. "El Sol segueix allà quan els núvols passen. Però no és mai núvol eternament". No era llàgrima rebia. Escolta, tot el que necessitava. I un nou angle de la vida que no llencés a les escombraries la vida fins i tot així, feta un nyap... No ets així tu, Déu meu, Presència i Tendresa al costat del que sofreix? d'anar al llit he regirat el calaix de l'armari fins que l'he trobat: aquella pregària que vaig escriure't què més a prop de Jesús. Aquella experiència al jardí, recordes? L'he rellegit i he plorat llarga estona fins a tastat alguna cosa d'aquell foc, que vull recordar pels moments de penombra que vinguin, i ara t'escriu la meua vida té un per què, també això que passo. Em fico al llit amb espurnes als ulls: avui m'has viscut sempre. Gràcies!

Extret d'El post de les 9, petites píldores d'interioritat. Escrit per Joan Morera.